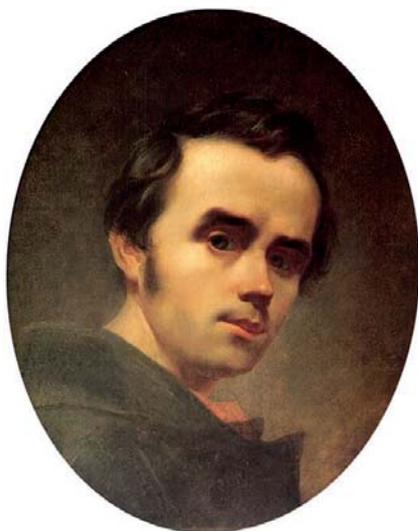

Bestaat Oekraïense Cultuur? - Tatiana Nechytajla

Tatiana Nechytaila is priester in de christengemeenschap in Kyiv. Zij was al vaker in beeld in de Nieuwsbrieven. Louise Kelder vroeg haar iets te schrijven over de Oekraïense taal en cultuur in deze tijd. Die cultuur is relatief onbekend, ook omdat die eeuwenlang onderdrukt werd. Voor de Oekraïeners is zij echter waardevol genoeg om die nu met hun leven te verdedigen tegen een grootmacht.

Iedereen die iets weet over antroposofie en vrijescholen, weet ook over de menselijke ontwikkeling. Ieder mens zet in de eerste levensjaren dezelfde stappen. Hij leert rechtop te staan, te spreken, te denken. Men kan niet zeggen "leert", maar neemt over, volgt. De scheiding met de omgeving begint op een dag, wanneer een mens "ik" zegt. Vanaf dit moment begint een echt educatief proces. Een mens kan iets in zichzelf opnemen en zich verder ontwikkelen, of niet. Deze kracht om niet alles te nemen wat van de buitenwereld komt, groeit en versterkt zich gedurende het leven. Maar dezelfde wetten kunnen ook met kwade bedoelingen gebruikt worden. Bijvoorbeeld met taal.

Wanneer iemand een plan heeft, en gedurende honderd jaar één taal "groot" maakt en alle andere kleineert, er de spot mee drijft en het "dorpstaal" noemt, dan komt elk pasgeboren kind, elke generatie verder en verder weg van zijn eigen taal, zijn eigen cultuur, zijn eigen identiteit. Als voorbeeld hoeven we niet alleen Oekraïne en Rusland nemen, maar alle volkeren die deel uitmaken van de Russische federatie. De Wit-Russische taal is dood, veel talen van noordelijke en Aziatische volkeren zijn verdwenen. Samen met de taal verdwijnen ook de geschiedenis, de kunst en de mensen die de geest van het volk dragen.

Taras Sjevstjenko 1814-1861 – Zelfportret

Schilder, schrijver en Oekraïense vrijheidstrijder

Kunnen we ons afvragen waarom we de persoonlijkheden van sommige culturen heel goed kennen en niets weten over veel landen en volkeren? Helemaal niets. Is het waar dat er volkeren zijn waar geen kunstenaar is geboren? Of zien we zelf alleen wat recht voor onze neus staat? Of nemen we alleen datgene diep en serieus wat iemand meekrijgt en keer op keer benadrukt wordt en nemen we na verloop van tijd deze stem als onze eigen gedachten? Of heb ik geen zin om over mezelf te praten omdat ik met het gevoel leef dat ik klein en oninteressant ben voor de grote wereld? Of alles tegelijk?

En nu - terug naar Oekraïne. Al honderden jaren ontwikkelt Rusland een mythologie over Oekraïne als een "klein land waar gewone mensen wonen".

Ze kunnen geen eigen nationale regering creëren, ze hebben geen eigen kunst, geen eigen geschiedenis, geen eigen wetenschap, geen eigen filosofen, etc., etc... De methode is altijd dezelfde geweest - vernietiging en verkleining. Jezelf groot noemen en alle krachten alleen voor jezelf gebruiken.

Tsaar Alexander II - 1818 - 1881

Hij verbood in 1867 alle uitingen in de Oekraïense taal evenals de naam „Oekraïne“.

Met grote dankbaarheid kijken we echter naar het verleden en zien we veel grote kunstenaars die zichzelf Oekraïners noemden, die alles in het Oekraïens schreven, die onze geschiedenis beschermden en doorgaven. Veel van deze mensen hebben hun leven opgeofferd, vooral gedurende de onderdrukking in de Sovjet-Unie. Het is nooit verrassend hoeveel intelligentsia werden vermoord, het is eerder verrassend dat de geest van Oekraïne nog steeds leeft, dat zoveel ongelooflijk getalenteerde mensen opnieuw voor dit land kozen om hier geboren te worden, om hier te werken!

Poëzie, muziek, vorm en kleur leven als een essentie in Oekraïne en zijn op zoek naar mensen die deze essentie kunnen assimileren. In die zin is Oekraïne altijd een object geweest voor Rusland, omdat het nooit verloren is gegaan. Het is altijd anders geweest, altijd individueel, altijd democratisch, altijd modern. In de moderne wereld leven we allemaal onder de invloed van andere volkeren, andere culturen, en toch heeft een land met een uniek karakter ook zijn eigen kunstenaars die de mooiste kanten van het land en de individualiteit van de mensen kunnen laten zien. In Oekraïne hebben we veel van zulke mensen uit vroegere tijden en zij die nu leven en werken.

De huidige oorlog heeft ons wakker geschud. De huidige oorlog - die begon op 24 februari 2022. Het is belangrijk om te weten dat de oorlog tussen Oekraïne en Rusland al honderden jaren aan de gang is. Maar nu is er een reële mogelijkheid om er een einde aan te maken. Veel mensen ervaren zichzelf nu als Oekraïners en niet als "kleine mensen die bij het volk horen", maar als bewuste, individuele persoonlijkheden die bewust hun plicht en verantwoordelijkheid dragen voor het land, voor de toekomst. Vanuit deze ervaringen zijn veel mensen sinds 24 februari 2022 bewust alleen nog maar Oekraïens gaan spreken.

Natuurlijk zijn er veel mensen die Russisch blijven spreken. Zij beweren dat Russisch hun moedertaal is en dat ze zich alleen in het Russisch volledig

kunnen uitdrukken. Dit is slechts een test van moed, want de Oekraïense taal is een zeer oude en ontwikkelde taal, die ongeveer 32 procent van dezelfde woorden heeft als het Russisch, en het is niet mogelijk om in één dag alle diepte en schoonheid van de Oekraïense taal te bereiken. Iedereen in Oekraïne kan Oekraïens lezen en begrijpt alles wat er wordt gezegd, maar het is niet gemakkelijk om Oekraïens te spreken. Mensen respecteren deze onzekerheid en iedereen heeft zijn eigen tijd nodig om zijn taal te veranderen en te ontwikkelen. Toch moeten op dit moment alle ambtenaren alleen Oekraïens spreken en schrijven sinds de taalwetten van 2019. Er zijn veel programma's die de moderne Oekraïense cultuur en onderwijs op het gebied van taal ondersteunen, iedereen kan in zijn eigen familie in zijn moedertaal spreken, maar officieel alleen in het Oekraïens. Het is ook belangrijk om te begrijpen dat er ongeveer 100 verschillende naties in Oekraïne wonen en dat ze allemaal hun eigen taal hebben die door de wet wordt ondersteund. Het Russisch is daar één van. Alleen is de Russische taal sterker verbreid, omdat dat het beleid was tijdens de Sovjet-Unie.

We bevinden ons momenteel in een zeer diep proces van zelfrealisatie. Er zijn al antwoorden. Wie ben ik? Hoe zie ik mij zelf en onze toekomst? Hoe vorm ik verdere relaties met onze buurlanden. Ik wil hier echter niet afsluiten met antwoorden, maar met vragen. Waarom weet de wereld zo weinig over Oekraïne? Waarom schamen we ons om over onszelf te praten en trots te zijn op ons land? Waarom vergiftigt de stemming, dat het beste ergens is, maar niet bij ons, in ons land, ons leven? Waarom is de stemming dat er "grote landen" en "kleine landen" zijn zo sterk in de wereld? Waarom zouden degenen die in kleine landen wonen a priori zwak en onzeker moeten zijn?

Ik voel me op dit moment erg goed en veilig, niet in fysieke zin omdat we voortdurend op onze hoede moeten zijn voor droneaanvallen op onze stad - maar geestelijk. In plaats van een "vrouw van de wereld" te zijn die geen verantwoordelijkheid draagt en overal wil wonen, het liefst in West-Europa, heb ik mijn land gevonden: mijn verantwoordelijkheid, een enorme taak, een nieuwe taal, een getalenteerde en moedige samenleving en nog veel meer. Dus we slapen 's nachts niet vanwege de oorlog, maar we zijn volledig wakker in de geest.

Tatiana Nechytailo